

Weerspiegeling

Mijn oog valt op rietstengels die zichzelf lijken te verlengen. Op een gammel steigertje gelegen, de lens raakt het water, probeer ik naast de schoonheid iets anders te vatten.

Het oppervlak is als de onzichtbare scheiding tussen bewust en onbewust. Een scheiding die amper bestaat, niet meer omvat dan haar eigen draagkracht, datgene waar de schrijvertjes gebruik van maken als ze zich voortbewegen. Voor hen is de waterspiegel wat voor ons de aarde is: de bodem. Je valt niet door haar heen. Ze draagt je.

Een scheiding die misschien geen scheiding is, zeker niet voor ons als we in het water plonsen – en toch markeert deze spiegel een grens, tussen lucht en water, tussen boven en onder. Gescheiden domeinen maar altijd in elkaars verlengde. Zonder bovenwater geen onderwater, zonder onbewustzijn geen bewustzijn.

Ze raken aan elkaar. Wat is werkelijkheid? Wat is illusie? Is het vloeibare onder minder waar dan het waarneembare boven?

De weerspiegeling scheidt verwarring, verwondering. Vaste vorm verlengt zich, lijkt voort te bestaan, lost toch op in de stroming, in het domein van het ongrijpbare. Alleen het moment telt en ook dat is niet te vatten.

© IV 2011

